

Francov proglas bo gotovo znatno zmanjšal število španskih beguncev na Francoskem in bo prihranil mnogo stroškov.

Rdeči hočejo nadaljevati boje

General Franco je popolnoma zavzel Katalonijo čez francoske meje, jo očistil rdeče nadloge in zasedel tudi otok Minorko. Radi poraza v Kataloniji je morala rdeča vlada pobegniti na francoska tla. Iz Francije se je vrnil predsednik rdeče vlade Ne-

grin v Madrid in je izjavil, da bodo nadaljevali rdeči pod generalom Miajo boje v preostanku rdeče Španije, v katerih bodo igrali v najkrajšem času odločilno vlogo borbe za Madrid, Valencijo ter Kartageno in Alicante. Nadaljevanje brezuspešnih bojev je po mnenju vsega sveta blaznost, kakršne so zmožni le komunistični krvoloki. General Franco je že otvoril boj za Madrid v nedeljo s silovitim bombardiranjem mesta.

Kako pišejo ...

Nemško-nacionalni list, ki izhaja v Zagrebu pod naslovom »Deutsche Nachrichten« (nemške vesti ali poročila), se je v številki od 4. februarja na široko razpisal zoper demokracijo in demokratične države. Vzel je pred vsem na piko angleško, francosko in ameriško demokracijo, ki nasprotujejo osi Rim-Berlin. Postavljajoč logiko na glavo, se ta list trudi v potu svojega obraza dokazati, da v teh državah ne vlada svoboda ter da je delovno ljudstvo pod demokratičnim vladstvom najbolj stiskano. Ker pa nemško-nacionalno glasilo ne zaupa svojim dokazom, da bi z njimi koga prepričalo, zato proti koncu lopne po demokratih, ki se nahajajo tudi v nemških vrstah. Te pa bo najmanj prepričalo,

ker je vendar lepše živeti pod demokratično svobodo kakor pa v koncentracijskih taboriških diktatorskih vlad. Zagrebški nemški list, ki ga kot odgovorni urednik podpisuje Hans Moschitz, se v isti številki hudo spodtika nad oblastveno odredbo, da se morajo v naši državi imena, ki so slovenskega, hrvaškega in srbskega izvora, pisati v slovanskem pravopisu. Temu čudnemu pristašu plemenske čistokrvnosti bi kajpada bilo bolj všeč, če bi zopet primarširali stari nemškutarski Ribitschi, Mlinaritschi, Ambroschitschi, Tschernenschegg in drugi pravopisni nestvori. Našemi človeka slovenske krvi s sch, tsch in gg, kolikor hočeš, s tem ga ne napraviš za Nemca.

Po krščanskem svetu

Pastirski list jugoslovanskih škofov, ki se bo katoliškim vernikom naše države prebral od 1. do 3. postne nedelje, razpravlja v stvarni in tehtni, resnobni in v poljudni besedi o zakramentu sv. zakona, ki je začetek in temelj človeške družbe. Z ozirom na žalostno dejstvo, da se tudi pri nas širijo pogubonosne zablode v zakonskem življenju, je potrebno opozoriti na veliko skrivnost sv. zakona in na velike dolžnosti, ki jih imajo zakonci drug do drugega,

do družine, do naroda in do cerkve. Zakonska zveza izhaja od Boga, v Novi zavezi je Kristus utrdil svetost zakona in dvignil to zvezo med kristjani k dostojanstvu zakramenta, ki je vir milosti. Prvotni in glavni namen zakonske zveze je roditi in odgajati otroke ter tako ohranjati človeški rod, razen tega morajo biti zakonci drug drugemu v pomoč. Da more zakon doseči ta namen, mora biti dosmrten. Krščanska poroka, veljavno sklenjena in izvršena, ima

po božji volji najtrajnejši obstoj in nerazdružljivost, ki je nobena človeška oblast ne more zmanjšati. Ako ljudje to zvezo pretrgajo, je to krivično in neveljavno. Razveza zakona je poseganje v božje pravice in veliko zlo. Razveza zakona (razporoka) žali ženino dostojanstvo, onemogočuje pravo vzgojo otrok in zastruplja družine in s tem tudi državo, »kajti država je taka, kakršne so družine in ljudje, iz katerih sestoji« (Pij XI.). Da se preprečijo nesrečni zakoni, je potrebno, da se zaročenci prej v krščanskem smislu pripravijo, ker od dobre priprave zavisi v veliki meri zakonska sreča. Da bosta zaročenca v zakonu resnično dosegla notranje zedinjenje, morata biti v vseh važnih stvarih istih misli, istega duha in čustvovanja, torej predvsem iste vere. Če tega ni, pride v družini do nesoglasij in je krščanska vzgoja otrok zelo otežkočena. Da se zabrani večje zlo, dovoli cerkev mešane zakone, toda samo takrat, če ima zagotovilo, da bodo vsi otroci katoliško krščeni in vzgojeni, in če so odstranjene nevarnosti za večno zveličanje. Poroka, ki se sklene samo pred državnim uradnikom, je po cerkvenih zakonih neveljavna. Namen zakona je, da daje cerkvi in državi potomstvo. Zakonci, ki tega namena ne izpolnjujejo, grešijo proti Bogu, ker prelamljajo njegovo zapoved. Grešijo proti samim sebi, ker se s tem, če nočejo otrok, oropajo najlepše utehe in zadovoljnosti v svoji starosti in ker si onemogočijo najglobljo srečo družinskega življenja. Cerkev jemljejo naraščaj, državi člane, svojemu narodu pripravljajo počasen in nečasten konec. V prejšnjih časih je razsajala v mnogih naših krajih črna kuga in opustošila cele vasi in mesta. Sedaj pa je zavlada bela kuga, ki je še večja nevarnost za narod. Naj se starši ne bojijo številnih otrok, ki res pomenijo mnogo skrbi, pa tudi mnogo veselja. Na žalost je mnogo okrutnih mater, ki bi lahko dete rodile in odgojile, pa napadejo s pomočjo brezvestnih ljudi življenje otroka, ki je še skrit v materinem te-

»Da, jaz sem,« je ona odvrnila samozavestno. »A kaj vas briga, ali sem jaz ali ne?«

Stefan — on je namreč bil — se je streznil. Osorno je odvrnil:

»Nič! Svet je poln žensk in četudi niso vse tako lepe kot vi, je večina izmed njih mnogo bolj prijazna in ljubka.«

»Res?« je vprašala Nina.

»Nenadoma se je začela smejati in je priliznjeno dejala:

»Ti grdun! Zdi se mi, da ga imate pod kapo.«
»Zdalo. Samo radi tega sem pil, ker se vam nisem upadel.«

Nina ga je prijala za roko in peljala proti mostu, pri mostu sta zavila proti hribčku, ki je bil pozorišče njunega spora.

Vsedla sta se pod smreko in se začela pogovarjati. Izpraševala sta se in si povedala vse svoje zasebne zadeve. Stefan je pripovedoval o tovarni, očetu, materi in svojih načrtih. Nina je govorila o svojih letih v samostanu, materi, Kazimiru in učencih. Stefan se je začudil in vznemiril, ko je slišal, da Nina poučuje.

»O, to ni nič posebnega. Jaz jim vsako melodijo zaigram, oni pa jo za menoj ponavljajo. Včasih jih nekoliko ozmerjam, da ljudje ne bi mislili, da mi nastoj plačujejo, včasih pa jih pobožam in pohvalim, da ne bi izgubili veselja do učenja. Poučevanje je lahka stvar. Le z nekaterimi je križ, ker so tako

omejeni, da jim ne morem nič dopovedati. Najraje bi jih nagnala, a ne morem, ker mi je denar, ki ga dobim, zelo potreben. Med njimi pa so tudi zelo ljubki otroci. Te bi najraje objemala in božala kot vas, Stefan. Tako jih ljubim, kakor da bi bila njihova mati.«

Stefan jo je pobožal po laseh.

»Nina vi bi bili lepa, mala mama. Kaj bi rekli k temu, če bi se midva vzela in bi imela lepo hišico ter mnogo otrok, fantkov in deklic... Ali ne bi bilo lepo?«

Nina se je nehote nekoliko odmaknila.

»Ne, hvala lepa... Z otroci je križ...«

Stefan je bil razočaran. Nekam poparjen je dejal:

»Če se boste poročili, boste vendar imeli otroke.«

»Ne vem! Ni gotovo. Koliko je takih žen, ki so že dolgo vrsto let poročene, a vključ temu nimajo otrok.«

Stefan se je za trenutek zamislil, nato pa je rekel:

»Aha, zdaj razumem... Gospod župnik je preteklo nedeljo govoril o zakonskem življenju in je omenil žene, ki nočejo otrok, ker bi jim bili v napotje pri zabavah.«

»In kaj je rekel o takih ženah?«

»Povedal je, da s tem grešijo in jih bo zadela božja kazen.«

mer ni iz stekla samo strop in pod, marveč so tudi stene steklene. Mizice, čajne vozičke, pladnje imamo že precej časa iz stekla, a samo ameriška redkost je, da so iz steklenih niti stekane obleke in zastori. A dotični krogi, ki se bavijo s steklarstvom, prav resno trdijo, da pride čas, ko bomo imeli preproge, pohištvo in blago — iz stekla.

Dva največja ledolomilca

Še letos bodo Rusi poslali v severne vode dva nova ledolomilca. Prvega bo ime »Stalin«, drugemu pa »Kaganovič«. Prva ladja bo obenem nekakšna admiralska ladja brodomnja ruskih ledolomilcev. Prve vožnje z njo se bodo udeležili tudi inženirji in mehaniki, ki bodo študirali svojstva ladje v pogledu tehnike.

lesu. Uboj nerojenega življenja je greh, je zločin, ki se protivi zakonom narave in božji zapovedi: Ne ubijaj! Življenje obeh, matere in otroka, je enako sveto. To svetost življenja morajo posebno spoštovati zdravniki, ki so poklicani, da rešujejo življenje, a ne, da ga uničujejo. Državni zakoni prepovedujejo splavljanje, pa se vendar ta okrutni posel na veliko izvršuje tudi tedaj, kadar tega ne terja materino zdravje. Vsi oni, ki vršijo ta krvavi posel, naj vedo, da kri nedolžnih otrok, s katero so omadeževali svoje prste, vpije v nebo za maščevanje. Njih dejanje ni zdravniška spretnost, marveč prava zločinska obrt.

Kožo in denarnico na varno! Takšno je geslo španskih komunističnih voditeljev. Voditelj mora ostati ljudstvu ob strani vedno, zlasti v primeru nesreče. S porazom rdečih čet v Kataloniji je nastopila za delavce in preproste ljudi, katerim so boljševidni voditelji z besedo in nasiljem zabijali v glavo upanje na končno zmago, velika nesreča. V tej nesreči so voditeljski hujskači pobegnili, zapeljane mase pa so pustili, naj si pomagajo, kakor si znajo, če ne drugače, pa z begom. Za voditelje je beg lahek, ker so njihove denarnice polne denarja, njihovi kovčegi polni zlata in biserov, ki so jim ostali kot plen iz izropanih cerkva in hiš katoliški veri zvestih oseb. Preprosti ljudje pa nimajo nič, kar bi mogli vzeti s seboj, samo golo življenje zavlečejo s seboj preko francoske državne meje. Tamkaj dobijo tešila in krepčila, osobito žene, matere in otroci. Pa še tega jim ne privošči komunistični vojaki, ki pribežijo kot »rdeči junaki« preko meje, marveč trgajo ženam in otrokom iz rok hrano, podarjen denar in obleko. Ni čuda, da so jih celo francoski levičarji radi tega začeli prezirati ter o njih pisati po svojih listih: »To niso miličniki, to so navadni tolovaji.« Enemu izmed levičarskih francoskih listov, glasilu notranjega ministra Sarrauta, čistokrvnega radikala, poroča njegov dopisnik to-le: »Gnus me je pre-

vzel, ko sem videl republikanske voditelje, generale, polkovnike in civiliste, kako so prihajali na mejo v luksuznih avtomobilih, napolnjenih z zlatom in raznimi dragocenostmi. Ti ljudje so zbežali prvi v avtomobilih in s tovornimi vozovi, nabasanimi s prtljago, medtem ko španski otroci od mraza umirajo po cestah in se njihove mamice jokajo v dežju, ko nimajo zavetišča.« Vsi ti pojavi so nov dejanski dokaz za to, da so komunistični voditelji povsod največji sebičnejši, ki nimajo niti trohice srca ali usmiljenja za ubogo trpeče ljudstvo. Za te ljudi postoji samo »jaz« in uživanje. Tako je med drugimi komunističnimi »odličniki« spraval svojo kožo na varno Largo Caballero, ki je imel priimek »španski Lenin«. Kot posestnik najširših ust in najspretnjšega jezika je ta rdeči gromovnik preprosto ljudstvo hujskal na revolucijo in vojno. Ko pa so mu tla postala nevarna, je svojo častito osebnost z vso potrebno opremo spraval na varno, nahujskanim množicam pa je kot spomin na sebe zapustil obup in kletev.

Novice

Nesreče

Padel z 12 metrov visoke jelke. Pri podiranju drevja v gozdu v Rošpohu pri Mariboru se je zgodila sredi minulega tedna huda nesreča. 20 letni viničarski sin Štefan Arnuš je splezal na 12 metrov visoko jelko, da bi pritrtil ob vrhu vrv. V višini je zgubil ravnotežje in je padel na glavo v globočino ter je obležal nezavesten. V brezupnem stanju je bil prepeljan v mariborsko bolnišnico.

Pri spravljaju lesa ponesrečeni. Gabrielu Krajncu, 16 letnemu posestniškemu sinu v Rošpohu pri Mariboru, je padlo pri podiranju drevo na nogo in mu jo je zlomilo. — V Št. Lovrencu na Pohorju je zadel sproženi hlođ 23 letnega pomožnega delavca Feliksa Mori in mu je zlomil desno

Veliko se govori

vendar so merodajna samo dejstva. In dejstvo je, da ni Aspirina brez »Bayer«-jevega križa.

ASPIRIN

TABLETE

Dofat. reg. pod 5. brojem 32608 od 8. XI. 1938.

nogo. — 33 letnemu Ivanu Bregantu v Št. Petru pri Mariboru je pri nakladanju zdrobil hlođ stopalo desne noge in mu je odtrgal dva prsta. Ponesrečene so oddali v mariborsko bolnišnico.

Posestnik ponesrečil radi splašenja konj. Antonu Hobot, posestniku pri Sv. Benediktu v Slov. goricah, so se splašili v Št. Lenartu konji in je padel pod voz. Pri padcu si je zlomil dvakrat desno roko in je dobil še tudi hude poškodbe na glavi.

Žrtev poledenele ceste. V Framu pri Mariboru je spodrsnil na poledeneli cesti 66 let stari viničar Simon Mom in je padel tako nesrečno, da so ga prepeljali v mariborsko bolnišnico s prebito lobanjo.

Na povratku proti domu zmrznil. Ko se je podal 8. februarja zjutraj v papirnici v Čeršaku ob Muri zaposleni delavec Avgu-

Sliva, ki cvete v snegu

V Braju v Italiji imajo čudežno »slivo Device Marije«, ki so jo vsadili poteg Marijinega svetišča na mestu, kjer se je po legendi Mati božja prikazala Evidiji Mathisovi. Ta sliva je te dni, čeprav je zemljo pobelil sneg, pognala cvetje, kar smatrajo tam za napoved srečnega leta. Nešteti ljudje so prišli od blizu in daleč, da si ogledajo ta čudež. Cvetno vejico so z Marijinega drevesa poslali tudi princesi Mariji Savojski kot talisman za njeno poroko.

V petih tednih se je naučil kitajščine

24 letni inženir Raoul Depinete iz Pariza je dokazal, da je nenavadno nadarjen za jezike. Ponudil so mu vodilno mesto v neki kitajski tvornici, vendar s pogojem,

»Ha-ha-ha!« se je zasmejala Nina. »Vaš župnik se ravno razume na te stvari! Sicer pa mene nič ne briga, kaj reče.«

Štefan jo je začudeno gledal.

»Kako vas ne briga? Ali niste katoličanka?«

»Po imenu sem. Drugače pa se ne zmenim dosti za vero. Tudi mati ni preveč verna. Včasih sicer gre k maši, a samo iz navade.«

»Moja mati pa z veseljem hodi k maši. Tudi drugače rada obiskuje cerkve. Za očeta in mene moli. Pa tudi za druge.«

»Jaz sem svobodomiselnica,« je nekam samozavestno odvrnila Nina. Če se bom s katoličanom poročila, bom katoličanka, če pa z evangeličanom, bom evangeličanka.«

»Če boste moja žena, boste katoličanka.«

»Koliko zaslužite tedensko?«

»Petnajst dolarjev.«

»Samo?«

Štefana je pripomba zbadla.

»A kmalu bom dobil povišico,« se je zlagal. »Sicer pa nameravam pustiti tovarno in poiskati boljše službo.«

»Petnajst dolarjev je premalo. Če želite, da bi postala vaša žena, boste morali dosti več zaslužiti. Jaz hočem imeti takega moža, ki mi bo lahko kupoval diamante...«

»V ponedeljek vam bom kupil diamant.«

Nina se je zasmejala in ga poljubila.

»Vi ste dober fant. Prej sem se le šalila. Ljubim vas in to je dovolj.«

Štefan je bil vesel, da Nina ni mislila resno tega, kar je bila rekla o denarju in diamantih. Na tihem pa je vendar sklenil, da ji bo kupil prstan z diamantom.

V tem trenutku je začela biti ura v bližnjem zvoniku. Nina je štela udarce.

»Grozno!« je vzkliknila Nina. »Polnoči! Pojdiva!«

Naglo je vstala.

Štefanu se ni mudilo in je prosil Nino, naj še ostane.

»Vi lahko ostanete,« je odvrnila Nina. »Jaz pa grem. Trudna sem.«

»Nina, ostanite še!« jo je spet prosil Štefan.

»Ne! Zjutraj bom morala zgodaj vstati in če se ne naspim, bom ves dan slabe volje.«

Sedaj je tudi Štefan vstal.

»Pojdiva torej!« je dejal in prijel Nino za roko. Počasi sta se spuščala po hribčku navzdol.

Nad okolico je vladal nočni mir. Sprehajališča ob reki je bilo zapuščeno. Ulice so bile prazne.

Ko sta prišla do hiše, ki je v njej Nina stanovala, sta se objela in poljubila. Nina je nato tiho smuknila skozi vrtna vrata. Tiho je tudi odprla vežna vrata ter jih tiho zaprla za seboj. Štefan je nekaj časa strmel za njo. Nato je vzdihnil in se obrnil proti domu.